

În România adeseori se disting și atari indivizi
prin orduri, cărora orice altă distincțiune le lipsește?

Urziță Scandalografică.

Răspunsul prezidiului opiniei publice la interpelația din numărul 4.

Da, așa e, la Albina există, contra dispozițiilor statutare, un fond de dispozițiuni!

Când, și spre ce scop s'a înființat, nu să știe!

În archiva Albinei nu să află urmă despre ziua nașterii fondului!

Cine a înființat fondul încă nu să știe!

Atâta e sigur, că consiliul administrativ al Albinei nu l'a înființat!

Tot așa de sigur e, că înainte de angajarea lui Partenie Cosma de director executiv al Albinei atare fond n'a existat!

Câți bani au intrat în fond, cine și cui s'au asemnat bani din acela, încă nu să știe!

Hotărât să știe însă, că consiliul administrativ al Albinei nici un filer n'a asemnat oare-cui din fondul de dispozițiuni!

Să zice, că Partenie Cosma ar fi înființat fondul din anumite procente detrase din împrumuturile acordate de Albina!

Tot așa să zice, că Partenie Cosma din acest fond ar fi acoperit deficitele balurilor reuniunii femeilor române din Sibiu aranjate de nevastăsa cu-n lux neobișnuit la aristocrația ieșită din cizme roșii, și din urzături de opincă etc. etc.!

Dacă așa e, atunci fondul de dispozițiuni al Albinei creat de Partenie Cosma înfățișază *prima novatione*, ce el a adaos la creațiunile moștenite dela Visarion Roman în afaceri de bancă; a doua e „*Concordia*“!

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 lei. Inserțiuni: De un șir petit 12 fil. Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

Dragostea sparge credința.

Humorescă.

Costandin și Costandina, sau cum se numeau în sat, Dinu și Dina, după multe greutateși totuși au ajuns să audă pe popa cântându-le „Isaiatântuește“.

Amândoi născuți în una din desele comune românești din Transilvania, în cari Românii-și poartă credința în desagi, Dinu a ieșit din desaga gr. or., Dina din cea gr. cat.

Dinu, dat la școală cu scopul de a se face popă, a studiat în opt ani atâta, cât un tinăr talentat cum el eră ușor poate uită în unul, s'a întors din școală acasă nici învățat nici prost ci numai tulburat la cap, după cum în acele vremi să cerea dela consunenții de prescuri, năporojne și colivă.

Dina, ca fată de popă, și prin urmare cu dreptul înnăscut de a se face preoteasă încă a fost dată la școală într-un internat catolic, dar nu pentru ca să învețe ceva, ci ca să nu să zică că n'a cercetat școală.

După un timp oare-care Dina încă s'a întors acasă dela școală, ca și Dinu, nici învățată nici proastă, ci numai amețită la cap.

Dinu crescut pentru popă, cu Dina născută pentru preoteasă, în toate potrivindu-se, s'ar fi putut, întocma ca și burlacul „Telegraful Român“ cu mătușica „Unirea“ căsători laolaltă, dar deosăbirea credinței le stă ciuhă-n drumul cătră taina a șasălea.

Tatăl Dinei, popa „Dic“, cum se numea, născut din părinți gr. or. și ca să poată ajunge la patrafir trecut la biserică gr. cat. îndată ce vladica — sigur din greșală — i-a zis „vrednic este“ cu ochi buni nu s'a mai putut uită la gr. or. El odată cu capul n'ar fi dat pe fată-sa Dina dup'un candidat de preoție gr. or. cum Dinu erà.

Paraschița, preoteasa popii Dic și mama Dinei, gr. cat. bastinașă-n sat, erà stăpânită de parere contrară cu bărbatu-so. Ea, în ceartă continuă cu bărbatu-so, ziceà: Unit ori neunit tot român, tot un drac!

Mai aveà Paraschița ș'un motiv ascuns pentru hotărârea ei de a mărită pe Dina după Dinu. Acest motiv, deși departe sunător, nu erà pentru urechile cele mari ale popii Dic.

Dinu erà un tinăr voinic d'o frumseță fără păreche, cum nu întru-n corn, ci în șapte cornuri de țară cu greu s'ar fi aflat, ș'un cântăreț de strană atât de fermecător, cum nici Archangelii și Serafimii cei cu șapte aripi în seriuri n'au auzit.

Lucru natural, față de un tinăr cu atari însușiri nu există femeie stăpână pe inima ei.

Dina, în zilele, în cari vedea pe Dinu, ori îl auzea cântând o doină la lucrul câmpului își uită de mâncare rabdà sete, și noaptea nu visà alta decât „Isaiatântuște“ cu el.

— Mor cu zile mamă, zice Dina într'o zi, dacă tata nu mă dă după Dinu!

— Las tu pe mine draga mamii, dacă tatăto nu te dă, fac crâsnic din el la biserica gr. or. unde Dinu va ajunge popă!

Preoteasa popii Dic încă scăpăra foc, ca și fatăsa de dragostea cătră Dinu.

Într'o zi oare-care popa Dic s'a întors seara târziu dela fabricațiunea unui maslu cu șapte popi acasă. Dic eră luminat ca Strada Plăcintelor din Blaj când Ovreii sârbează ziua lui Purim, de nu vedea cu ochii.

— Vrei să cinezî părinte — îl întreabă preoteasa?!

— Nu! — M'am întors dela maslu cu foalele plin ca al copiilor săraci dela pomană, de poți strivî pureci pe el — dămi tu pipa!

— Na!

Popa-și aprinde pipa, apoi strigă: Foc preoteaso!

Preoteasa scânteind de dragostea cătră Dinu se apropie de pipa popei, pipa se aprinde, popa, unflat la burtă dela maslu, aruncă fumul din pipă ca o locomotivă, puf-puf-puf!

Momentul acesta folosindul preoteasa, a zis: Părinte! Fata doarme. Suntem numai amendoi. E timpul să ne hotărâm. Dinu vrea se cee pe Dina de nevastă . . . ce zici, să i-o dăm?

— Odată cu capul nu! Să știi, că nime altul n'o i-a de nevastă, mai bine fac călugăriță din ea, și după Dinul n'o dau!

— Din unica noastră fată vrei tu să faci calugăriță?

— Da!

— Asta, cât eu trăiesc, nu să întâmplă! Mai curând fac eu din tine călugăr ori celibe, decât din Dina calugăriță! Să ști părinte, mai bine-ți mânc căciula ta cea belită, cu care te-am luat de bărbat, și din averea părinților mei ți-am acățat patrafiru-n grumazi, decât Dina, cu voia ta nu se mărită după Dinu!

— Nu să poate! Ce va zice Blajul aflând, că eu mi-am dat fata după un neunit?

— Blajul zică ce-i place, și dacă are fete măritele după celibi. Eu îmi mărit fata cu voia ta după Dinu. Te-a luat pe tine dracul, mă parodiță neunită, când mai luat pe mine unita de nevastă, și prin averea mea te-ai făcut popă unit? . . . Teremtete . . . mă să ști . . .

Cu cuvintele aceste, preoteasa cătrănită a smuls popii pipa din gură, și a tras cu ea-n masă de hârbele jucau cancan prin barba popii, și din lunga țeghe a pipei au ieșit trei!

— Auleo pipa mea . . . cu ce să mai pip?

— Ce pipa ta? . . . asta eu ți-am cumpărat'o. Tu adunăți băgăul de pe masă, pe care tu l'ai făcut, și pipă din măsele . . . dar una să ști: Și măselele ți le scot din gură dacă nu-ți dai voia, ca Dina să se mărite după Dinu!

— Mă învoesc!

— Noa vezi așa! Să ști, că mâne seara Dina se logodește cu Dinu, și'ntr'o lună-i cununia . . . m'ai înțeles!

— Bine, bine . . . auleo pipa mea!

Popa Dic, nu-i vorbă, era popă-n casă, dar nevastăsa Paraschița era vicar foraneu. Ea vorbea pe nas, dar când forăia odată popa juca-n ciur fără să atingă veaca, și toate după voia ei mergeau.

La comanda vicarului foraneu logodna-ntre Dinu și Dina s'a făcut, căsătoria s'a încheiat, cu-n ospăț bogat în mâncări, beuturi, ș'o veselie obștească împreunată cu joc a urmat. Însuși popa Dic, căruia preoteasa, de ospăț, îi cumpărase o pipă nouă, lungă cât coada dela greblă, se simția fericit, și-n fruntea mesei șazănd, obrazul lui înfățișă luna plină eșită pe ceriul liber de nori de-

asupra horizontului, ear din pipă înălță nori de fum cătră ceriuri în sămn de mulțămită.

După ospăț Dinu și Dina au întrat în zodia săptămânilor de miere. Fericirea tainei a șaselea și-a ajuns culmea. Eu nu cred că oare-cândva o fință neunită cu alta unită s'a iubit cu atâta foc și mulțămire împrumutată ca Dinu cu Dina.

Durere, în lumea asta a plângerilor vale săptămânile de miere sunt cele mai scurte în viața omenească.

Ca Alba dealul, săptămânile de miere din conviețuirea Dinului cu Dina au trecut. Locul lor l'au ocupat săptămânile de oțăt. Neînțelegeri, certuri și alte neplăceri au întrat la mijloc.

Toate este din diferența de credință s'au născut.

Dinu, în toate Duminecile și sărbătorile își cerceta biserica sa neunită, Dina a sa, cea unită. În casa lui Dumnezeu ei erau doi, în casa proprie unul, căci altcum trăiau în iubire și înțelegere desăvârșită.

Cearta a început'o Dina. Ea din fire eră iritácioasă; Dinu, din contra d'o natură blândă și iubitoare de pace.

— Mă Dinule! . . . pentru ce nu mergi tu Dumineca și sărbătoarea cu mine la biserica cea unită?

— Dar tu pentru ce nu mergi cu mine la biserica cea neunită?

— Pentru că-s botezată unită!

— Si eu sum botezat neunit!

— Ei dar nu-i mai bună unirea decât neunirea?

— Eu din unire n'am gustat, și nu-mi pot da părerea . . . dar las tu draga mea pe „Telegraful Român“ și pe „Unirea“ să se certe despre Unire și Neunire, și să rezolveze chestia. Noi să ne vedem de trebșoarele noastre, cum aproape un an în bună înțelegere am făcut. Crede tu ce-ți place, și pe mine mă lasă să fac asemenea. Noi să ne vedem de credința unul cătră altul,

în care am jurat înaintea altarului. De azi încolo nici o vorbă de aceste să nu mai aud dela tine, că mă supără.

Cuvintele din urmă Dinu le-a exprimat răstit, cum Dina nu erà obicinuită a auzi din gura bărbatuso.

Cu atâta cearta s'a ciontat.

În ziua următoare Dinu a plecat la târg — Dina a rămas acasă.

Rămasă singură acasă, Dina a început a se ocupa în tăcere cu gândurile fericirei, de care Dumnezeu o-a împărtășit în conviețuirea cu bărbatuso.

Am supărat pe Dinu până-n suflet cu greuruși, ce tata mi-a băgat în cap — și-a zis Dina în tăcere! Din fața lui am văzut, că el, cu inima lui cea bună, și plină de iubire cătră mine, a plecat amărât la târg . . . asta n'are să se mai întâmple!

Oare cum să-l împac, cum să-l mângăiu pentru fapta mea nechibzuită!

Știu eu cum!

Preste o Lună se umple anul decând ne-am luat în căsătorie, și până la cearta începută de mine în urma gărgăunilor, ce tata mi-a băgat în cap, am trăit cu el o viață îngerească . . . eu trec la biserica neunită.

Dina a îndeplinit hotărârea asta întocmind trecerea ei la biserica neunită așa ca d'ocamdată nime să nu afle nimica.

Săvârșită trecerea prin mijlocirea popii din satul vecin, care substituà pe tatăso din cause de boală, Dina așteptă cu nerăbdare vinirea zilei destinate pentru surprindere.

Ziua așteptată sosește.

Eră o Duminecă.

Dinu și Dina sculându-se dimineața din pat s'au gătit ca de obicei cu haine sărbătorești ca să meargă la biserică.

Înainte d'a plecă la biserică, Dina zice cătră bărbatuso: Ști tu ce zi e azi Dinule?

— Știu, cum nu, răspunde Dinu jâmbind . . . azi se împlinește anul decând noi unul altuia am jurat credință până la moarte!

— Dar ce zici tu, să lăsăm noi sfânta zi de azi să treacă fără aducere aminte sărbătorească? . . . Și dacă ici colea ne-am amărât unul pe altul cu vorbe neprecugetate, oare să nu le închinăm azi uitării și să rămânem o inimă ș'un cuget precum azi e anul am început a fi?

— Cum nu? . . . pentru mine mai mare fericire pe lume nu există!

— Chiar din acest motiv, eu de ziua asta atât de fericită ți-am pregătit o surprindere, care sigur te va îmbucură!

— Ce spui? . . . hai să te strâng în brațe . . . dar să ști că eu încă ți-am pregătit o surprindere, de care tu nici n'ai visat . . . eu . . .

— Pst . . . stăi locului, și taci . . . lasă-mă pe mine mai întâiu să-ți comunic, ce surprindere ți-am pregătit . . .

— Ba tu lasă-mă pe mine . . . eu . . .

— Nu, nu, odată cu capul nu . . . ascultă-mă pe mine: Eu din cea mai curată dragoste cătră tine am trecut la biserica ta neunită!

— Dumnezeu! sfinte! . . . și eu din dragostea cătră tine, pe ascuns am trecut la biserica ta unită!

Tablou!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina-dina-da!

Marcule, puiu urgisit,
Cucul de mult a venit
Și precum am auzit
Esamenele-au sosit.

Hop! Toate gazetele
Ne aduc rapoartele
Cum sunt esamenele
De prin toate satele.

Deci și tu, Mărcuț voinic,
Ca reporter la „Calie“
Spune-ne din fir în păr
Numai purul adevăr
Precum spun alți reportori
În fireștile colori
Starea școalelor sătești,
Spune-o de vrei se trăești!

Ca se ai un formular
Eată-ți dau unul în dar
Pe care îl poți păstra
În toată viața ta.

De exemplu vei începe
În comuna Crastavete
Chiar în ziua de Arminden
Să țină examen sprinten.

Pruncii toți au fost desculți,
Căci promit să fie culți,
Pruncele numai în iie
Că-s din căsi de omenie.

Public mult și bine ales
De pe la crîșme cules
Ascultă cu atențiune
Tot ce s'a putut propune.

President fîu domnul prota
Ce da-n pămînt cu ciobota
De câte ori provoca
Pe dascăl a întreba.

Preotul ca catechet
Arăta că berechet
De catechism a propus
Fluerînd pe plaiu în sus.

Sala fiind decorată
Cu verdețuri de pe baltă
Exhală bună aroamă
Chiar potrivită la troacnă.

Ear dascălul sta habtacht
Și bătea c'o nuia tact

Cînd începeau vr'o cîntare
Ori că punea vr'o-ntrebare.

Începutul se făcù
Toemai cu catechismu
Din care toți au răspuns
După cum popa le-a spus.

Apoi urmă biblia,
Cine a făcut lumea?
Cine a-nșelat pe Adam?
Pe cine a omorît Cain?

Cu aceste fiind gata
Prota spune una alta
C'ar fi fost mare nevoie
De corabia lui Noie.

Apoi dascălul tușește
Și pe prunci mi-i agrăește:
Care știți ce va se zică
Româneasca gramatică?

Ear un copil se ridică
Și enigma o esplică:
Gramatica e o carte
Ce-o cunoști pe de departe,
Că-i cu părietii moi, verzi,
Cum la alte cărți nu vezi.

Ear dascălul mai întrebă:
Gramatica-i de vr'o treabă?
La aceasta întrebare
Prota în picioare sare
Și răspunde: e prea greu
Ce întrebi tu, fătul meu;

Las' aceste, vezi bucoavna Cât spor prunci au făcut
Că ne apucă amează. În anul ce a trecut!

Deci dascălul umilit Apoi vine istoria
Pe un prunc a agrăit: Una cu geografia,
Cetește tu mă Ioane Dascălul tot întrebă
Tabelele cu icoane! Și tot el și răspundeă.

Și copilul începu: Cum zicem la țeara asta
A, e, i, o apoi u; Unde ne-a așezat năpasta?
Au, bau, ou, bou, ou și bou Nu ști nime? Și v'am spus
In, fin, eu am suman nou. B'ați stat și pe cucuruz
Dar tată-so dela ușă Pentru că n'ați ținut minte,
Strigă răgușit din gușă: Noa, care-și aduce aminte?

„Nu-l crede-ți, n'are suman O fată, Păun Anica,
Că io-s omul săriman Răspunde: E America
N'am nici gritari de duhan, Țara asta. — Ba un drac,
De unde să-i fac suman!“ Zice jupânul diac.

Ear prota mi-l mulcomește Atunci popa se ridică
Și astfel îi pilduește: Și cu glas mare esplică:
Taci de acolo, mă Grigore, Țara în care noi trăim
Că pruncul de pe scrisoare Ungaria o numim
Spune c'are suman nou, Așa ni-a spus, fătul meu,
De nu-i suman, e bobou, Chiar domnul solgabirău.

Tot un drac, bine că-l are Protă, ca om mai deștept,
Precum spune la scrisoare! Răspunde: se vă spun drept
Alt prunc începe din carte Mie-mi stă mîntea în loc
A ceti despre păcate: Lângă așa dobitoc.

Pă... pă... pă... pă-ca-tul De-i zicem Ungaria,
Păcatul es .. este, este...^{[este} Unde-s Ungurii din ea?

— Destul, se cetească altul Că tocmai aci în sat
Ca se audă tot satul Unguri nici când s'au aflat,

Deci s'o lăsăm încurcată
Și se vedem de socoată!

Atunci dascălul întreabă:
Care ști scrie pe tablă
Numerile pân' la zece?

— Eu știu pân' la cinci-
[sprăzece

Răspunde un prunc și iasă
La tablă de după măsură.

Și scrie 1, 2, 4, 5, 7, 6 și 8
Eară dascălul, cap copt

Îl corege: dară pe 3
De ce nu l'ai scris aci?

Pruncul eară șterge tabla

Și-ncepe de nouă sprăvara
1, 3, 4, 7, 2, 9

Apoi 29.

Ear dascălul probozește
Și din pumni mi-l butușește:
Ce draci, doar nu ești flă-
[mând,

De ce nu le scrii pe rând?

Dară prota, om de treabă,
Zice: E destul la tablă
Face-ți socoteala-n cap
De astă zi se mă scap!

Dascălu-ncepe: Copii
De am eu patru miei vii
Și am trei iezi, dragii mei
Câți vor fi atuncea ei?

Un om, de lângă cuptor
Zice: Domnu-nvățător
N'a avut nici n'a avea
Miei și iezi până-i lumea!

Dar prota dă cu ciobota
Și strigă cât îl ia gura:
Taci din gură mă creștine
Că nu te-a întreat pe tine!

Eacă tac, omul răspunde,
Dascălul prin prunci pă-
[trunde

Și șoptește 3 cu patru
Fac șapte, știe tot satu!

Un copil mai îndrăsneț

Serșcoală în sus sumeț
Și răspunde: 3 cu patru
Sunt . . . sunt . . . 24!

E destul din socotele,
Să vedem și alte cele!
Așa prota glăsuește
Și barba și-o netezește.

Dascălul cu voce rară
Întreabă limba magiară:
Cum zic Ungurii la apă?
„Aviz“ răspunde o băiată.

— Dar cum zic: apa e rece?
— Aviz piroș! — Mă băiate,
Zi tu că apa e rece!
„Aviz modor“. — Vai
[tunc-te,

- Și de câte ori v'am spus
 Și atunci bine mi-ați răspuns!
 — Destul din limba magiară,
 Vezi istoria naturală!
 Și dascălul ear începe:
 Ați vezut voi cai și iepe?
- Vezut! — Bine! Ce sunt
 [ele?
 — Sunt-sunt, caii-s minerale.
 — Mă, v'am spus că-s ani-
 [male!
 — Ani-ani, minerale!
- Mă, dar nu-mi vorbi în
 [vânt!
 Mineralu-i în pământ,
 V'am spus de-o mie de ori,
 Ce-s boi, cai și căpriori?
- Sunt . . . sunt . . . sunt nește
 [plânte
 Răspunde un prunc cuminte;
 Ear prota, ca om cuminte
 Zice: alea toate-s vite,
 Dar aş vrea să-mi spuneți voi
 Ce-s morcovi și baraboi?
- O copilă se ridică
 Și enigma o esplică:
 Baraboi-s minerale
 Că-i scoatem din groapa
 [mare
 Care „mină“ se numește
 Ori „baie“ pe românește.
- Bravo, copilă isteată
 Cu chicuța ta cea creată
 Mergeți acasă acuma
 Pân'colo ce cade bruma.
- Atunci ear se v'adunați
 Lucruri mândre se-nvêțați
 Cum ați învățat și acù
 În anul care trecù.
- În est chip de curg mai toate
 Esamenele pe sate,
 La uniți și neuniți
 Că-s p'o formă de cumiști.
- Est mod și gazetele
 Își primesc rapoartele
 Deci așa le fă și tu
 Marcule la „Calicu!“

* * *

- Mărcuțule sprâncenat
 Pleacă-n grabă la Bănat,
 Ca să vezi: dacă mai sunt
 Românași p'acel pământ?
 Sau de seceta ce-a fost
 Astă vară-n „țeara nost“,
- Sămânța lor a săcat
 Și pe-ntinsul de Bănat,
 Românași nu mai găsești
 Decât: amfibii și pești!
 Apoi iate rând pe rând,
 Socotind și numărând:

Câți frați de al nostru nat?
De lege s'a lăpădat!
Câți frați din cei cu cojoc?
De-a-lor neam ș'au bătut joc!
Câți bețivi au alergat
Ca s'aleagă ablegat?
Nu români cum era Doda
Sau a moșilor Voivoda!
Ci de cei-ce dau palincă,
Și strigă „büdös opincă“ !!

Și-ți zic Mărcuțule zău
Umpleți gura de băgău,
Ș'acestor lăpădături
Dă-le câte zece guri!
Drept resplată, sau de vrei,
Poți și-n brațe să mii iei!
Și să-i duci în depărtare
Pân' la Dunărea cea mare,
Ș'acolo de vrei a face
Sau muștelor Columbace,
Sau peștilor o zi mare
Dăi pe ei lor de mâncare!!!

Din Bănat nu pleci acasă
Tu Mărcuț! ție ce-ți pasă?
Ce-ți pasă că soacră n'ai
Iar de vrei se mânci mălai,
Pleacă-n grabă la Pitești
Că acolo tu găsești:
Și mălaiu ba chiar și lapte,
Conferințe ambulante,
Raci și pești și oameni mari
Economi și pădurari,

Scrietori... ba chiar poeți;
Lecca, Haralambi... orbeți.
Ș'ai se țini o conferință
Mărcuț! Despre prevedință.
Despre Lecca cel cuminte,
Care ar păpa plăcinte
Dar de cele pipărate,
Cu ardeiu roș presărate!
Lecca, cu Koșuth și Tyisza
Și cu „haia mânisa“,
A legat frățietate
Și să joacă dea-npupate.
Ear pe frații maltratați
Vrea să-i vază spânzurați!

Marcule ean fâte Rus
Și lui Lecca cel ursuz,
Să-i dai douăzecișicinci
Cnute. — Ș'apoi în opinci
Să-l încalți, și cu suman
Cu căciulă de cioban,
Îmbrăcat în dric de vară
Să-l preumbli pe hotară!
Sau de vrei chiar în Pitești
Pe Lecca să-l proslăvești,
De urechi sus să-l ridici
Și norodului să-i strigi:
„Eată că vă prezentez
Pe un fiitor honvez!“
Le crepirt! Le pereat!!
Lecca Haralamb cel beat!
Care strigă: „Vă feriți
De românii osândiți
Pentru crima, că-și iubesc,
Neamul, graiul strămoșesc!“

Mărcuțule din Carpați
 Ia cu tine pe ai tăi frați!
 Și din condru-ntunecos
 Veniți la Arpaș în jos,
 Și voi toți ca dintr'un glas
 Să strigați: Trăiască Vass!
 Deputatos deochiat
 Cu program de hăl curat.
 Chiar de conferință pus
 Să învârtă ca p'un fus
 Când pe Born, pe liberali,
 Când pe cei naționali
 Când pe Borzi de cei cumiți
 Să-i înșeli și să-le minți,
 Că Șerbanul nu mai vrea
 Să sărute pe Tyisză?!
 Apoi faceți-le voi
 Marcule cu „jizi“ și „goi“
 Verilor Șerban și Vass
 Și-n Arpaș și-n Făgăraș,
 Rând d'un mare „áldomás“
 Ș'un „fáklyás kivonulás“
 Să-i arunci apoi în Olt,
 Ori de-or vrea să șadă-n cort
 Tu de grabă-i stabilește
 Lângă Dada Prindepește,
 Care-n ușa cortului
 Roade coada porcului.
 Și cu Dada Bustăhan
 Pentru o pipă de duhan,
 Și tot ceartă de un an
 C'așai moda la țigan,
 Și la Vass și la Șerban
 Și la mândrul corcodan!

Apoi dina, dina, dina-i da!
 Marcule! Haina, daina!
 Vrei, că de-acum nainte
 Să te faci tot mai cuminte?
 Dacă vrei, — să abonezi
 Deșteptarea; — și-ai se
 [vezi,
 Că pe Vlaicu cel fălos
 Și pe Saftu cel burtos,
 Cu burta cât un cimpoi
 Par'că cântă-n ea un roiu.
 Eată, dintr'o săritură
 Îi întreci și-n beătură
 Și în știitță și-n cultură!
 Și cu trenul Orient
 La Brașov se mergi urgent
 Căci sinodul „Linda raie“
 Dela sfântul Nicolae
 Vrea s'aleagă alt trocar
 Să-i slugească la altar!
 Dar ca tine? Nici poveste!
 Marcule! Altul nu este,
 Ca se știe împăca
 Pe Saftu cu „Neica“ sa
 Pe Vlaicu și „Deșteptarea“
 Cu ciocanul și caldarea!
 Deci îndată te presintă
 Trocarilor și-le cântă
 O cântare; nu o mie,
 Dar pe nas, pe psaltihie
 Și atunci acea popie
 Sigur ți-o îmbie ție
 Căci ca tine mai trocar,
 După tip și formă chiar,

Nici în Scheiu nu vei afla
 Marcule Măria Ta!!!

Din Braşov se mergi îndată
 La Câmpeni căci nu-i

[curată

Vestea ce' se tot svoneşte,
 Că popa cel schiop iubeşte
 Şi vinul, ba şi neveste
 Deacă să chefălueste.

Şi să faci la-l tău stăpân,
 La Calicul cel bătrân

Un raport amănunţit
 Despre popa cel vestit,
 Care merită acum

Audiendum verbum.

Mărcuţule obosit

La Sibiu dac'ai sosit
 Mergi la Astra şi întreabă
 Să te deslujiască-ngrabă!

Că patru mii de floreni
 Ce s'au strins dela țăreni,
 Pentru crucea Iancului

Şi mărirea neamului,
 Dacă şcoalei s'au cinstit
 Cu ei ce sau isprăvit?

Dreptui că s'a betonat
 Cu ei: un canal spurcat?

Dacă ce te-ntreb e drept,
 Tu Mărcuţ pe comitet

Mai apoi, colo la vară
 Când în casa naţională

Va fi esoposiţiune

Să-l espui ca pe-o minune!

Căci așa menagerie

N'a mai fost nici n'o se fie

Tot din erudiţi, şavanţi

Carii cred că şcoala-i sanţ

Ori canal de cel spurcat

Ce trebue betonat.

Prorocul Bileam despre întâmplările în luna lui Iulie.

1. Iulie.

„*Dummer Kerl von Fogarasch*“ aranjează pentru Feciorul popii din Voila o serenadă cu torțe. Peia, în numele celor ce au cumpărat dela Concordia „Filiala Făgăraș“ mărfuri până-când o-au bancrotat, țâne cuvântarea festivă. Feciorul popii din Voila emoționat răspunde din fereasta căsii creditorilor sei prin cuvinte de laudă la adresa întemeetorului Concordii, institut comercial pe furțișaguri, și al alegătorului lui I. Dan de protopop gr. or. al Făgărașului P. Cosma. Acțiunile

Concordii se urcă la burză din Voila cu 150 procente sub valoarea lor nominală. Publicul entuziasmat strigă: Să trăiască automobilul lui Born!

2. Iulie.

Protopopul Câdea află la șurța unei Porumbăcene o variațiune ornamentică nereprodusă în „*Album artistic*“ alui D. Comșa!

3. Iulie.

Reuniunea română de muzică din Sibiiu mai dă un concert iubilar, în care „Ach du lieber Augustin“ se cântă pe glasul al optulea!

4. Iulie.

Tot în archiva, în care procesul verbal de investigațiune al delegatului consistorial I—A. de Preda s'a aflat în Brașov, se află în hotelul „Imperatul Romanilor“ din Sibiiu o cuvântare a protopopului Furduiu neșănută în ultimul sinod archidiecezan!*

5. Iulie.

Păcatele metropolitului Miron descompun cimentul vilei metropolitana din Schewisgasse așa, încât înțelepciunea arhitectonică alui Ivan nu-l mai poate repara!

6. Iulie.

Dr. Vlad visând în noaptea trecută pe moșul seu G. Barit, varsă lacrimi după autonomia Transilvanii!

7. Iulie.

Deputații români aparținători partidului liberal din dieta dela Budapalestina trec la partidul Feciorului popii din Voila — acesta iese din partid!

* Bine-nțeles, mirosul de amoniac n'a lipsit!

8. *Iulie.*

La izvorul „Foltea“ din munții Seliștei se înființează o mânăstire de Maice, și egumen al acestei mânăstiri se denumește notarul Hențiu!

9. *Iulie.*

Oarecine cetește la primăria din Sadu Calicul unui abonent din acea comună înainte de ce ajunge la mâna adresatului, și nu-i e rușine!*

10. *Iulie.*

Un popă cu dar particular oferă redactorului Calicului că-i cetește o molitvă de care în 24 oare îi crește părul, însă sub condiția ca pe el să nu-l dea pe brâncă Marcului!

11. *Iulie.*

Un țapău dospit cu sudoarea episcopului Bob face revoluție în foalele unui consument neîndreptățit la atare bucătură!

12. *Iulie.*

O fată din așa polecrita înaltă elită, mare adorațoare a armatei dela cranfutăr în sus, și desprețuitoare a tot ce-i civil, iar cu deosăbire a teologilor, observând în pleta sa neagră ca peana corbului un fir alb, face desparata mărturisire: În toată viața mea teolog n'am putut vedeà, dar acum și dup'un crâsnic m'aș mărita!

13. *Iulie.*

I—A. de Preda, în urma dragostei sale cătră Sași, de cari, după proprie sa mărturisire, în fie-care zi ar fi în stare să mănânce cel puțin trei, se denumește conzul general al Germanii în Ciznădioara!

* Nas de porc!

14. Iulie.

Dr. Seftu cu protopopul Voina, pentru binele bisericii, bucuros s'ar îmbrățișa de dragoste, dar burtele lor în atare măsură s'au desvoltat, de scurtîimea mânilor nu le iartă!

15. Iulie.

Macaveiu, vicarul foraneu al Făgărașului, și Dr. Saftu, popă al Trocarilor din Brașov, judecați după ceafă, nici o deosăbire nu mai affi între Uniți și Neuniți!

16. Iulie.

Dr. Beu constată, că membrii comisiunii tipografii archidiecezane din Sibiu încă sub metropolitul Miron s'au atacat de orbul găinii, de care azi sufer, și boala asta e incurabilă!

17. Iulie.

Protopopul Medan din Sebesul săsesc amenință pe regimul Ungarii, că dacă nu-i asemează congrua el își rade barba!

18. Iulie.

Un avocat din Sibiu cu cumpăna dreptății în firmă împrucesuază pe ministrul de iusticie al Ungarii pentru plățirea expenzelor, pe cari el dela clienții sei în lipsa de avere nu le poate încassa!

19. Iulie.

Deputații români din dieta țării apărținători la partidul liberal dechiară, că mai bucuros se supun tăierii împrejur decât să se alieze cu partidul activiștilor!

20. Iulie.

O damă dedată a călători și-n căsătorie cu tren separat pleacă la băile din Ocna în Landauer închis!

21. *Iulie.*

Un vânt turbat împedecă clarificarea situațiunii politice din Ungaria!

22. *Iulie.*

Văduvele: „*libertatea, egalitatea și frățietatea*“ din Ungaria caută un institut pentru creșterea copiilor lor nenăscuți!

23. *Iulie.*

Popii din Poplaca se escuză, că din acel motiv nu prenumără gazete, pentru că ei numai în molitfelnic știu ceti!

24. *Iulie.*

I. Rusu Deșiratul dechiară, că el țâne la programul congresului naționalităților dela 1895, și-n urmarea asta se alege președinte al socialdemocrațiilor din Arad!

25. *Iulie.*

I—A. de Preda susține, că el din precauțiune de regulă se șterge înaintea de ce lipsa cere, și din acest motiv protocolul de investigațiune luat de el ca delegat consistorial la Brașov miroasă a amoniac!

26. *Iulie.*

În muzeul național din Sibiiu să păstrează pentru directoara scoalei de fete a Astrei cel mai defrunte loc destinat pentru anticități!

27. *Iulie.*

Dimitrie Comșa dechiară, că el din acel motiv a dimisionat din postul de președinte al reuniunii agromonice din Sibiiu, pentru-că Berthold Schwarz a inventat praful de pușcă înaintea de ce el l'ar fi inventat!

28. Iulie.

Deputații români din parlamentul Ungarii aparținători la partidul liberal înceg însuși a crede că-s nebuni, dar creștini buni fiind, țin morțiș la zisa scrip-turei: *Credința ta te va mântui!*

29. Iulie.

Un canonic din Blaj face memorabila enunțiaune: Mai mare neplăcere-n viață nu-i decât aceea când, cetind „Unirea“, în momentul adormirii o muscă ți-se pune pe vârful nasului, și-ți strică toată plăcerea cetirei!

30. Iulie.

Adevărații Români așteaptă timpul, în care „Telegraful Român“ și „Unirea“ se vor ocupa cu lucruri mult mai serioase, decât să-și spargă mereu capul despre relațiunea privată a omului către Dumnezeu!

31. Iulie.

I—A. de Preda, ca să poată mânca în fie-care zi trei Sași, pleacă la Karlsbad, ca să-și repareze stomachul stricat.

În urma depărtării sale, societatea română din Sibiu rămâne lipsită de punctul central al înțelepciunii.

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Te salut soațe!

Pupăză: Eu te resalut!

Colac: Tu fostai soațe la festivitățile sfințirii palatului episcopului Dr. Radu din Oradea-mare?

Pupăză: Eu nu!

Colac: Eu mă poteam duce!

Pupăză: Tu?

Colac: Eu!

Pupăză: Ei, și pentru ce nu te-ai dus?

Colac: Nu m'a învitat! . . . apoi drept să-ți spun, eu cu rabinărul, al cărui strămoși au răstignit pe Christos, nu mâncam la o masă!

Pupăză: Ba bine că nu! — Pe tine sigur te puneau la masa țiganului dela nuntă, care prin fereastă se uită la nuntași și d'afară înghițea gol! . . . dar eu trebe să te las soațe, că am se îngrop un mort . . . adio!

Colac: Îngroapă de pe mine și vii . . . adio!

Scântei și cenușă din filosofia lui Dr. Amnar.

În politica, ca și-n zoologie, cele mai proaste dobitoace fac mai multă gură!

* * *

Sunt ziarști, cari consideră onoarea lor d'o ceapă*, de pe care, dacă cureți o coajă, alta iese la iveală!

* * *

Zgârcitul — zice Apostolul Pavel — n'o se ajungă-n ceriuri!

Lucru natural!

Cel-ce se zgârcește, cum va ajunge la atare înălțime?

* * *

Soacra adeseori nu e altceva decât un motiv canonic de divorțare!

* Degerată?

Gazda căsii și studentul.

Gazda căsii: Dacă azi nu-mi plătești chiria, te dau în judecată!

Studentul: Nu-mi face rușinea asta domnule, mai bine urcă-mi chiria!

Noutăți lunatice.

Îndată după denumirea lui Fehérváry de ministru-președinte, ziarul „Alkotmány“ a început a visa noaptea memorandiști reîntorși dela Viena cu picioru-n grindă și ziua histericalele îl atacă!

* * *

Comptabilul Fincu, trimis de consistorul archidibaciu spre a cenzura socotelile bisericii Trocarilor, a părăsit Brașovul în convingerea, că-n acele socoteli de două-ori doi nu-s patru, ba nici trei deplin!

* * *

Cu mare pompă s'a serbat în Blaj anul o sută dela nașterea lui Țipariu, a celui mai mare filolog român, care, după propria sa ortografie, nu și-a știut scrie propriul seu nume corect!

* * *

În ciuda anilor îndelungați, decând în societatea noastră superpusă din Sibiiu nuntele-s tot așa de rari, ca și perii în barba popei Dinu, o fată s'a măritat. Celelalte cântă încă:

„Pădurea-i uscată
Mândra-i superată,
C'a rămas tot fată,
Și nesărutată!

D-lui E. P. în S.-m.: În numărul proxim.

Mai multor corespondenți: Îmi lipsește spațiul. Nici materialul de interes public n'a încăput în numărul prezent.

Abonament permanent deschis.

Cu prezentul număr se începe al doilea semestru.

Cei-ce abonând Calicul pe al doilea semestru doresc a primi numărul primului semestru, plătesc o coroană mai puțin, adică pe întreg anul 5 coroane.

Garantăm o lectură plăcută, și scutită de învechire.

Dovadă, că și azi ni să cer exemplare complete din trecut, de cari nu dispunem.

Administrația Calicului.